

KOMT HERWAARTS TOT MIJ

door D. v. Dijk

Voor mij zie ik de mensheid van onze dagen; en haar aangezicht spreekt van onrust, angst en vermoeidheid.

Zij zoekt het geluk, maar zij vindt het nergens.

De illusie van bevrediging en vrede, die zij in kalmer tijd wist te grijpen, is haar door de ellende van de laatste twintig jaar uit de handen geslagen.

Gescheurd is de sluier, die zij zichzelf gegeven had rond haar nood; het gelukt haar niet meer zich wijs te maken, dat het leven toch wel schoon en rijk is.

De natuur, het mondaine genieten, het huwelijk, het geld, altemaal dingen, die een vorig geslacht als goden van het geluk ten troon kon heffen, heeft de moderne mens gezien in hun armoede en naaktheid.

Als hij de sterrenhemel zich boven zijn hoofd ziet welven, dan wekt die bij hem niet meer de stemming van:

't Is alles hemel wat men ziet,
Zelfs bergen vluchten heen,
't Verdorde blaadje schuifelt niet,
't Gestarnte spreekt alléén —;

maar hij klaagt:

Dat slechts de dood ons weedom kan bekorten
Weet nu de man, wiens laatste heildroom vlioot.
O sterren, macht van ruiten en trapezen,
Uw strakke lijning is het, die mijn wezen
onwrikbaar spreekt van 't eeuwige van den nood.

Als hij de mooi aangeklede mensen ziet
schuifelen over de electrisch verlichte boulevards,
dan schouwt hij achter dat ruige

weefsel van mantels en jassen de mens in de schamelheid van zijn naaktheid; en achter het weefsel van voorgewend en opgeschroefd genieten ontdekt hij tegelijk de naakte ellende, die een mens altijd vergezelt, zich door geen gehuichelde vrolijkheid op de vlucht laat drijven.

Want in het gele licht der grauwe steden,
Op kille zerken van 't plaveisel gaat
het ruige weefsel om zijn kale leden

En donkere oogen in een bleek gelaat,
De brooze mensch en zegt u geene bede,
De mensch heeft zijn ellende en heeft de straat.

Als hij met zijn erfboom afdalt in de bankkluis, waar hem getoond worden de schatten, die eens de zijne zullen zijn, dan is het de holle hoest van de oude oom en de cementkleur van diens hand, die hem ontdekt de waardeloosheid van het geld.

Wat is geld, als het toch ons niet bevrijdt van de dood, die ons vroeg of laat onze rijkdom uit de hand rukt en ons legt in het graf, en ons voert in een bestaan waar voor goud niets te koop is.

Er was een leed, dat ik niet zeggen kan,
Er hingen gedachten als vlaggen in regen.
Hij hoestte en liet mij juweelen wegen.
Hij zei mij legaten. Ik zag zijn haar.
Hij was zoo grijs en zoo moe voorwaad!
Hij toonde me diep in gedachten zijn testament,
Zijn hand had de vale kleur van cement.

Als even de gedachte, dat het huwelijk beterschap zal brengen en het licht zal doen worden, vreugde door hem heen doet be- 174

ven, dan, onmiddellijk realiseert hij zich, dat dat niet anders kan zijn dan verbeelding, wijl het leven dat den getrouwde draagt, hetzelfde is, als dat zijn spel speelt met den ongetrouwde:

Zij zal een mooie bruid zijn overmorgen,
en hij een sympathieke bruidegom;
daarna worden de trouwloopers opgeborgen,
de dagen blijven een repetitie van zorgen,
en de luimen van het leven zoo dom, zoo dom. .

Zelfs de dood, die iemand éénmaal noemde „een lieve vriend“, heeft, voor de mens van nu, geen beloften meer. Hij weet, dat ster-ven verschrikkelijk kan zijn en dat, daar- ginds, de strijd zich voortzet.

Dat is het bijzondere van de mensheid, die ik om mij heen zie.

Zij ziet haar leed onomsluierd voor zich staan; ook poogt ze niet, willens en wetens, de sombere contouren van dat trieste beeld te verzachten en zichzelf wijs te maken, dat het toch zo erg niet is.

Zij ziet haar nood en belijdt die.

Toch kan ze er geen vrede mee hebben.

K a n ooit een mens vrede hebben met zijn ellende?

Daarom wordt het leven voor zulke mensen zo zwaar.

Het wordt één worstelen met het leed, waarvan zij de werkelijkheid erkennen en dat zij toch niet kunnen aanvaarden.

Zo gaat er, voor wie luisteren geleerd heeft, door de nacht, die over ons heerst, het zuchten en stenen van mensen, die zich voelen gegrepen door de nood van hun be- staan en die ondanks alles b l i j v e n strij- den, op hoop tegen hoop, om toch aan de greep van de ellende, de armoede, te ont- komen. Arme mensen!

Maar hoor, daar gaat door die nacht nog een ander gerucht, dat sterker is dan al dat zuchten en stenen van die arme mensen.

Daar is een stem, die zegt:

„Komt herwaarts tot Mij, allen, die ver- moeid en belast zijt en Ik zal u rust geven.“

Dat is de stem van Christus.

Daar staat Hij.

In Zijn handen draagt Hij de vrede, de vreugde, die Hij verworven heeft voor ieder, die in Hem gelooft.

Hij is vol mededogen voor al die vermoei- den en ellendigen.

175 Want Hij heeft Zijn Gethsémané gehad en

Hij heeft in de duisternis aan het kruis ge- hangen.

Hij weet wat het is, zich weggetrokken te gevoelen in de diepten van de smart, van eenzaamheid en honger en dorst.

Daarom heeft Hij medelijden met wie Hij hoort zuchten en zachtjes schreien.

En zó graag wil Hij helpen.

Daarom zegt Hij: „Nu moet gij niet langer proberen uzelf te helpen; dat maakt u maar moe en gij komt er toch niet verder mee.

Komt nu tot Mij en zeg: „Here, help Gij mij en geef mij vrede en maak mij gelukkig“;

als gij dat doet, als gij zo tot Mij komt, dan geef Ik u vrede; wat gij niet had ver- wacht ooit ergens meer te zullen vinden, dat zult gij vinden bij Mij; diepe blijdschap.

Dat kan Ik doen; want als gij tot Mij komt, dan neem Ik uw schuld bij God weg; dan geef Ik u G o d terug.

En dan zijt ge er. Al uw ellende is, dat gij God mist; en, al wist gij het niet, al uw worstelen was, om God terug te vinden.

Ik geef u God terug.

En als gij God hebt, dan hebt ge alles.

Ik geef het u te weten, dat daar is een Al- machtig God, Die het wel met u meent, Die u liefheeft, Die voor u zorgt, Die ge nooit

meer kwijt raakt, aan Wie ge u toe kunt vertrouwen, Die maakt, dat alles wat u overkomt uw heil dient; alles, ook uw te- leurstellingen.

Dat zal u stil maken, dat zal u rust doen vinden, dat zal u, met een zucht van ver- lichting, doen zeggen: „Ja, nu ben ik er; nu ben ik klaar.“

„Rust, vrede.“

Ik weet niet of er onder u, die dit leest, zijn, die geen vrede hebben, die zoeken naar blijdschap, maar zij vinden ze niet.

Indien zij er zijn, dan zeg ik tot hen: „Luis- tert nu naar Christus; hoort, ook tot u zegt Hij: „Komt nu naar Mij toe; doet dat nu; laat niets u van Mij afhouden; zoekt het bij Mij.“

Ik weet niet wat ik zou willen geven als gij zoudt willen doen wat Hij vraagt.

Doet het toch, jongen, ouden; wat gij ner- gens hebt kunnen vinden, zoekt het bij Jezus.

Hij z a l u rust geven.

